

om, at Voldgiftsrettens Medlemmer skulde være udelukkede fra at overvære Vidneførselen. Det tror jeg ikke, at man kan komme til. Vidneførselen for Voldgiftsrettens Formand vil jo være offentlig, og der er ikke noget i Vejen for, at Voldgiftsrettens Medlemmer kunne være til Stede, der er intet, der hindrer dem deri. At sige, at de skulde være til Stede, behøves ikke, thi det er aldeles givet, at de ville være til Stede. Det er altsaa et Forhold, som jeg tror, man ganske rolig kan overlade til Ordning gennem den Vedtægt, som Voldgiftsretten vil give sig selv med Hensyn til Behandlingen af Sagerne. — Hvad Vidnepligten angaar, blev det af begge ærede Medlemmer fremhævet, at der kunde være Grund til at tillægge Vidnerne Godtgørelse for Befordring og Arbejdstab efter Reglerne for Vidners Møde i offentlige Sager. Deri er jeg ikke enig med de ærede Medlemmer, det er jo dog private Sager, vi her have med at gøre, og hvorfor skulde vi mere i disse end i saa mange andre private Sager tillægge Vidnerne en særlig Godtgørelse? Jeg tror ogsaa, at det er ganske overflødig. Det er vist ogsaa et Punkt, som vi kunne overlade til Voldgiftsretten selv at ordne. Parterne skulde nok søge at bringe Vidnerne frem, og hvis der er Tale om, at disse Vidner lide et større Tab ved at møde, kan Voldgiftsretten jo selv tage Bestemmelse om at godtgøre dem et saadant Tab; men at opstille som almindelig Regel, at det paalægges Parterne at give en saadan Godtgørelse, synes mig at være ganske ugrundet. — Den ærede sidste Taler savnede en Regel i § 2 om Formen for Stævningen, navnlig med Hensyn til, om Parterne skulde stævnes. Det er ganske rigtigt, det er der ikke en Bestemmelse om, men noget andet er det jo, at det turde vel ligge i de almindelig gældende Regler, at Vidner ikke kunne føres, uden at Parterne have faaet Lejlighed til at være til Stede. Jeg vil meget nødig gaa til, at der her indsættes en Bestemmelse om, at der skal finde en formelig Indstævning af Parterne Sted, thi man maa huske paa, hvorledes Forholdet er. Forholdet er det, at naar Voldgiftsretten er sat, er det jo givet, at Parterne, eller rettere sagt, deres Repræsentanter, ville være til Stede til enhver Tid, naar deres Møde er ønskeligt, og at de have Ret til at være til Stede. Om dette sidste er der ingen Tvivl, og de ville altsaa selv sørge for at komme til Stede. Skulde de udeblive, maa man i Henhold til den almindelige Lovgivning kunne ind-

stævne dem til at møde, saaledes at Vidneførselen kan fremmes, selv om de ikke møde, naar de da ere lovlige stævned. Jeg har været opmærksom paa, at der ikke her gives nogen Regel for Formen for Indstævningen, om det skal være en Indkaldelse, udtagen af Parterne, eller en Retsstævning, udstedt af Retten i Rettens Navn. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt at træffe Bestemmelse herom, men skulde man mene, at det er det, kunne vi jo sætte en saadan Bestemmelse ind. Jeg antager, at det er for saa vidt ligegyldigt, hvilken Form der bruges, naar Stævningen er behørigt forkyndt for Parterne, og vi i øvrigt ikke foreskrive noget andet her i Loven om Formen. At Stævningen altid maa indeholde Paategning af Formanden om Tiden, er jo en given Ting, og behøver vistnok ikke at siges. Jeg frygter kun for, at hvis man vil ind paa saadanne Detailbestemmelser her i Lovforslaget, skal man komme til at detaillere paa enkelte Punkter, medens man ikke naar til at gøre det paa alle Punkter, og at man saa i Virkeligheden giver Lovforslaget en Karakter af at skulde være udtømmende med Hensyn til de Regler, der gælde for Vidneførselen, hvilket jo slet ikke er Meningen. I saa Henseende skulde det, som sagt, være tilstrækkeligt at henholde sig til de almindelig gældende Regler.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) fremhævede, at det vist kunde være for lidt Varsel at give Vidnerne, naar man gav dem Aftens Varsel overensstemmende med Punkt 2 i § 2. Jeg indrømmer, at det kan være et meget kort Varsel at give men jeg gaar ogsaa ud fra, at Formanden altid vil sørge for, at der bliver givet et længere og mere passende Varsel i alle Tilfælde, hvor det kan gives. Her skulde man kun have Adgang til i saadanne Tilfælde, hvor det for Voldgiftsretten har stor Interesse at kunne faa Vidner til at møde snarest muligt, at kunne benytte Aftens Varsel dertil. Paa den anden Side har Formanden, hvis Vidnerne da ikke møde, det altid i sin Haand ikke at anvende Faldsmaalstraffen straks imod dem, men at lade foretage ny Indkaldelse. — Det ærede Medlem mente, at den i Punkt 5 indeholdte Bestemmelse, at der ikke kan tillægges det af Voldgiftsrettens Formand optagne Tingsvidne fuld Beviskraft uden for de Sager, som høre under Voldgiftsrettens Afgørelse, burde omskrives for at blive mere forstaaelig. Jeg skal da tillade mig at henvise til, at den samme Bestemmelse findes i Sø- og Handelsretsloven af 19de